

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED TRI-WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone 61 466

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу. Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, заїкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українському Робітничому Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Манітоба.

Предплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St. Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

ЯК РАДЯНЬСЬКА ВЛАДА ЗАКРИВАЄ МОЛИТОВНІ ДОМИ.

Дня 16. березня ц. р. цілий релігійний світ на всіх мовах буде виклимати радянську владу, буде молити господа бога християнського, магометанського, юдейського, буддистського — щоб вони послали на радянську землю громи небесні, щоб вони зробили з неї другу "Содома і Гомору".

Ликатися, розуміється, зовсім немає потреби, бо живемо ми не в біблійних часах, коли боги пішком ходили, але в часах, коли й люди літають, коли сам папа римський спекулює на Нью-Йоркській біржі й програє, виклинає, потім знову починає. Отже хоч лякати нема чого, то коли-ж такі починається отакий міжнародний христосносний похід проти радянської країни, тоді говорити й вивисувати ту кампанію всім трудящим є нашим обов'язком.

Перш всего — чи замикає радянська влада молитовні домівки релігій і сект? Ні, радянська влада як така молитовних домів не замикає і віровати нікому у свого бога не забороняє. Але радянська влада відокремилася церкву від держави не на словах, як це зробили деякі буржуазні держави, але такі на ділі. Релігія й політика, релігія й наука — шкільно окремі світи. Бог нічого спільного з політикою немає. Ходиш собі до церкви, співаєш "господи помилуй" — співає, але вживати церкву, як зборище петлорівських міністрів, отаманів, офіцерів, людей шкільного нерелігійного, але протирадянського діяльності — це вже нічого спільного з богом немає, це богом чи його іменем прикривається шпигунська робота. За це ніяка влада, а не тільки радянська, по голові не поглядить.

ЧОМУ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В ГАЛИЧИНІ НЕ ПРОТЕСТУЄ ПРОТИ НАСИЛЬСТВА ПОЛЬСЬКОЇ ШЛЯХТИ.

Чому українська греко-католицька, чи православна церква в Західній Україні не провадить проти-польсько-шляхетської політики? Чому вона там не протестує проти ув'язнень тисяч українських робітників і селян? Чому вона там не протестує проти розстрілів, засудів, проти здирств, насильств польської шляхти над українськими селянами й робітниками, проти замикання українських шкіл, товариств? Чому?

Тому, що українська греко-католицька церква в Галичині по своєму змістові цілком годиться з грабіжницькою політикою польської шляхти; тому, що митрополит Шептицький, голова греко-католицької церкви в Галичині, сам є найбагатшим землевласником, до якого належать ліси, лави, підприємства; тому, що галицькі єпископи — це багаті, землевласники, що не чекають царства божого на небі, але раюють на селянських синах на цю землю; тому, що польські жандарми та воеводи ревню пильнують цих митрополитів та єпископських маєтків. Це всі ми добре знаємо, це можуть potwierдити тисячі українських імігрантів з тих околиць Галичини, де положені маєтки Шептицького та його єпископів.

Та Пласудський і тим не вдоволься. Він такі формально через папу римського заставив греко-католицьку церкву підписати угоду — конкордат з польсько-шляхетським урядом, яким привласнив греко-католицьку церкву на службу польсько-шляхетській державі, яким, як самого митрополита, так і його єпископів та попів зробив слугами, жандармами польсько-шляхетської держави. І проти цього ні митрополит, ні попівство навіть не протестували, але лояльно згодилися і підписали конкордат, що вони й перед богом і перед законом від нині й до віку боронитимуть польсько-шляхетську державу й вірно її служитимуть.

ЦЕРКОВ НЕ ЗАМИКАЮТЬ, АЛЕ РОБЛЯТЬ З НИХ ШКОЛИ, ЧИТАЛЬНІ, МУЗЕЇ...

Радянська влада ніяких конкордатів ні від попів ні від павів не вимагає. Але за протидержавні виступи вона карає так само, як це зробила б польсько-шляхетська влада, коли б якийсь попіна в Галичині виступив проти "Річипосполитої", або як би проти неї виступила ціла греко-католицька церква.

І хоч цілком світові добре відомо, що ні одна церква, ані одна секта в Радянському Союзі політики радянської влади не підтримує; хоч цілком світові, і релігійному й "культурному" відомо, що всі релігії в Радянському Союзі чи то тайно, чи явно провадять проти-радянську політику, що вони в десять разів більше політують, як моляться богу — то протє радянська влада ні православних церков і ніяких інших молитовних домів насильно не замикає. Таке роблять самі громади, бувши парафіями отих молитовних домів.

Коли громада якогось міста або села постановляє, що вона хоче церкву чи синагогу обернути в школу, в хату-читальню, в музей чи в клуб — то це вона тільки сама може зробити в такому порядку: скликати загальне громадське віче, на нем ухвалити постанову, зібрати під тою постановою підписи більшості громади й тільки тоді цю постанову засилається до затвердження ВУЦВК (Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету). ВУЦВК цю постанову розглядає, розслідує й затверджує, або не затверджує.

Отже нема так, як представляють петлорівці, що не ваче б то прийшли комуністи й замкнули церкву насильно, або забрали під свою домівку. Таке робить з православними церквами

тільки польська шляхта на Волині. Радянська влада такого не робить. Комуністи під ніяку свою домівку церков не забирають, бо церкви навіть своєю формою будови під комуністичні домівки не надаються.

Церкви в Радянському Союзі замикають самі робітники й селяни й то, коли навіть ухвалять таку постанову, мусять подавати за дозволом до радянської влади.

ЧОМУ ПОПІВСТВО ЦІЛОГО СВІТА КРИЧІТЬ.

В Радянському Союзі, де кожний відповідний будинок зашпийти на якусь корисну трудящим інституцію, де будуються тисячі нових будівель під різні інституції, заклади і т. ин., церква не замикають тому, щоб тільки у них заборонити молебні й акафисти та протирадянську роботу. Там церкви та молитовні домівки замикають тому, щоб їх обернути на якісь корисні для працюючих установи.

За чотири роки й дев'ять місяців — за 1925, 1926, 1927, 1928 і за 9 місяців 1929 року — за дозволом ВУЦВК на Україні замкнуто 364 молитовних домів, з них 171 церков, 178 синагог і ин. З того 120 молитовних домів зроблено селянськими будинками, тобто культурно-освітніми установами на селі, 50 перетворено на школи, кілька десятків на клуби, а 76 (головно в містах) розібрано і з того матеріалу на тих самих місцях побудовано культурні заклади.

Що-ж попівство цілого світа кричить проти цього — то це-ж цілком зрозуміло. З одного-ж боку — що неділі і що свята: парастаси, молебні, акафисти, сповіди, христині, вмерлинні, вінчання, маслосвятія, посвячення і т. ин., а за все це паланчини, кури, сало, козачи, цукор, горілка і гроші. І все це таним коштом, не хорішви, не болішви — а тут тобі парастас нема. Хочеш жити — працюй! Не хочеш працювати, а тільки молитися — жий божим духом. І як там про той "божий дух" попи багато людям не говорять, самі ним жити не хочуть, бо в него не вірять.

Тому й крик, тому й протести, молитви, викляття. Розходяться бо тут не стільки о побратимів в Радянському Союзі, як о те, що коли народи цілого світа довідаються, що трудящі Радянського Союзу дуже добре обходяться без адвокатів господа-бога на землі, то самі перестануть їм вірити у себе дома. І цьому одні з основних небезпек попівства цілого світа всіх релігій і сект. Через цей крик. Через те, хоч Христос сказав молитися й за ворогів своїх, попи збираються виклипати радянську владу, а навіть закликати уряди капіталістичних держав до збройного походу проти трудящих Радянського Союзу і їхньої влади.

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЖУРНАЛ.

На Радянській Україні і в цілому Радянському Союзі живе поперх 60 тисяч політичних українських емігрантів з західно-українських земель. Окрім цього в європейських країнах, як Німеччина, Франція, Бельгія і інші, не говорячи про американські землі, живе більш як півтора мільйона робітників, переважно виходців з Західної України. Радянська Україна, її нове суцільство, дуже цікавиться життям і боротьбою своїх братів як на Західній Україні, так і по всіх капіталістичних країнах світу, де тільки живуть українські робітники. Але досі належного освітлення змагань нашої робітництва поза кордонами Радянської України не було, бо робітничу пресу з Америки, Канади, Німеччини і Франції читало лише дуже обмежене число на Радянській Україні, а радянська преса могла інформувати тільки про найважливіші події.

Щоби зародити цьому, з лютого 1930 року в Харкові приступлено до видання нового, щомісячного, ілюстрованого журналу "Західня Україна" під головною редакцією М. Ірвана. Окрім оповідань та поезій, журнал найдокладніше інформує про всі події на Західній Україні, про життя, побут і класову боротьбу як на землях західно-українських, так в капіталістичних країнах світу, де тільки живе українське робітництво й селянство (фермерство). З другого боку журнал "Західня Україна" інформує своїх читачів про велике соціалістичне будівництво Радянської України і цілого Радянського Союзу, та взагалі висвітлює всі політичні, громадські й культурні події на Радянській Україні. Такого журналу на Радянській Україні ще не було, тимбільше, що журнал розраховано на широке робітничого читача і всі матеріали подаються в зрозумілій для всіх формі.

Західно-українські робітники і робітниці особливо з американських та західно-європейських країн, повинні взяти найактивнішу участь не лише в поширюванні цього журналу, але допомагаючи йому матеріалами. З усіх країн, де тільки живуть наші товариши й товаришкі, повинні надходити дописи про їхнє життя, умови праці, організації, словни про все. Добре було б, як би надсилали теж різні фотографії. В журналі "Західня Україна" можна буде (і навіть необхідно!) друкувати всі ті матеріали, щоби познайомити радянську суцільність з життям і боротьбою українського робітництва в капіталістично світі. Це не дрібненька справа, тому наші товариши повинні пам'ятати про неї і наділяти найшвидше матеріали. Найбільше числені робітничих кореспондентів з усіх країн буржуазних держав просимо, щоб вони наділяли журнал за запорукою того, що журнал "Західня Україна" належово виконає те історичне завдання, яке взяв він на себе.

Товариши й товаришкі, що пишуть оповідання чи вірші, можуть сміливо наділяти їх до журналу. Багато теж записувати ті пісні, що їх співають наші робітники й робітниці на трудовій еміграції про своє життя, працю, недолю. Все це лишиться на сторінках журналу матеріалом для історії української трудової еміграції. Хай ніхто не стісняється, що він "але напише". Пишіть як ви любите і як хочете, редакція дуже радо виправить, що треба.

З другого боку — всі робітники й робітниці повинні старатися, щоби призначити найбільше передплат для нового журналу. Якщо поодиноким товаришам і товаришкам тяжко передплатити журнал, хай складаються на передплату, а вже кожна робітничая організація повинна обов'язково передплатити його.

(Передплата на цілий рік 4 американські долари, на пів-рік два.)

Що діється на землях Західної України? Що діється на Радянській Україні? Як виглядає соціалістичне будівництво? Як народжується новий радянський світ? Як живуть робітники й робітниці в різних країнах світа на трудовій еміграції? Про все це ви довідаєтесь з журналу "Західня Україна".

Адреса: редакції і адміністрації: СРСР — Радянська Україна м. Харків, Поштова скринька 270 Журнал "Західня Україна".

Запитання студентів свердловського університету і відповідь тов. Сталіна

I. ЗАПИТАННЯ СВЕРДЛОВЦІВ.

1. В тезах про тактику РКП

(б), що їх ухвалив III-й конгрес Комінтерну, Ленін говорив про наявність в Радянській Росії двох основних класів. Тепер ми говоримо про ліквідацію глитаїні і нової буржуазії — як класів.

Чи значить це, що за час небагато у нас утворилася третя клас?

2. У своєму виступі на з'їзді аграрників-марксистів ви сказали: "Коли ми додержуємося непу, то тільки тому, що він служить справі соціалізму, а коли він перестане служити справі соціалізму, ми його відкинемо з бією". Як розуміти це відкидання і яким шляхом воно станеться?

3. Як треба буде партії, в міру вирішальних успіхів колективізації і ліквідації глитаїні, як класів, зміцнити гасло, що визначає тепер взаємні пролетаріату і різних шарів селянства: "Вміти досягти угоди з середнім селянством, ні на хвилину не відмовляючись від боротьби з глитаєм і міцно орієнтуючись тільки на бідноту" (Ленін).

4. Якими методами мають здійснитись ліквідація глитаїні, як класів?

5. Чи не спричиняться здійснення одночасно двох гасел — одного для районів суцільної колективізації — ліквідація

глитаїні, як класів і другого — для районів, де немає суцільної колективізації — обмеження і витиснення глитаїв, до того, що в останніх районах глитаї самоліквідується (розмантачить майно, засоби виробництва)?

6. Який вплив ліквідації глитаїв, як класів, і загострення класової боротьби у нас, економічна криза і піднесення революційної хвилі в капіталістичних країнах, можуть мати на тривалість "перепочинку"?

7. Яка ваша думка щодо можливості переростання революційного піднесення, яке є тепер в капіталістичних країнах, на безпосередню революційну ситуацію?

8. Як треба підійти до оцінки тих нових зрушень в робітничій класі, що характеризуються рішенням цілих цехів вступити до партії з огляду дальших взаємин партії і робітничої класи?

9. В зв'язку з величезним розмахом колгоспного руху, на порядок децим ставиться питання про поширення партійної організації на селі. Яка повинна бути наша політика щодо меж цього поширення та щодо прийому до партії різних груп колгоспників.

10. Як ви ставитеся до сучасних економістів у найважливіших проблемах політичної економії?

II. ВІДПОВІДЬ ТОВ. СТАЛІНА.

На перше запитання.

Ленін говорив про дві основні класи, але він знав, звісно про існування третьої капіталістичної класи (глитаї, міська капіталістична буржуазія). Глитаї і міська капіталістична буржуазія, звісно, не "утворилися", як класи, тільки по закінченні непу. Вони існували до непу, при чому існували, як класи другорядні. Неп полекшував на перших стадіях розвитку певною мірою, зростання цієї класи. Але він це більше допоміг зростанню соціалістичного сектора. Перехід партії в наступ по всьому фронтові гостро повертає справу в бік лідерів і знищення класів сільських і почасті й міських капіталістів.

Для точності слід зазначити, що партія не давала вказівки поширити гасло ліквідації глитаїні, як класів на нову міську буржуазію. Треба бачити різницю між непами, що давно вже позбавлені в основному виробничої бази і тому не мають будь-якої серйозної ваги у нашому господарчому житті, і між глитаїми, які до останнього часу мали величезну господарчу вагу на селі і яких ми тепер тільки позбавляємо їхньої виробничої бази. Мені здається, що деякі наші організації забувають про цю різницю і припускають помилку, намагаючись "доповнити" гасло ліквідації глитаїні, як класів, гаслом ліквідації міської буржуазії.

На друге запитання.

Відому фразу у моїй промові на з'їзді аграрників-марксистів треба розуміти так, що ми "відкинемо неп з бією", коли вже не потрібуватимемо допущення певної волі торговлі, коли таке допущення даватиме лише від'ємні наслідки, коли ми матимемо змогу налагодити господарчі зв'язки між містом і селом через продуктобмін без торговлі з її приватним обігом з її допущенням певного пожалювання капіталізму.

На третє запитання.

Зрозуміло, що в міру охоп-

лення колективами більшості районів СРСР, глитаїно ліквідуватимуть — значить відпадатиме ця частина формули Іліча. Щодо середняків і бідняків у колгоспах, то в міру машинізації і тракторизації колгоспів, вони зливаються в єдиний загін робітників колективізованого села. Відповідно до цього повинні будуть зникнути в майбутньому в наших гаслах попяття "середняк", "бідняк".

На четверте запитання.

Основною метою здійснення ліквідації глитаїні, як класів, є метода колективізації. Всі інші заходи треба пристосувати до цієї основної методи. Все, що заперечує цій методу, або послаблює її значіння, треба відкинути.

На п'яте запитання.

Не можна зображувати гасла "ліквідація глитаїні, як класів" і "обмеження глитаїні", як два самостійні і рівноправні гасла. Від часу переходу на політику ліквідації глитаїні, як класів, це останнє гасло стало головним гаслом, а гасло обмеження глитаїні в районах без суцільної колективізації перетворилося з самостійного гасла на гасло підсобне, на гасло допоміжне що до головного гасла, на гасло, яке полекшує в цих останніх районах готування умов для переходу до головного гасла. Становище гасла обмеження глитаїні, як бачите, корінним чином змінилося за теперішніх умов проти того становища, що його воно посідало рік тому і раніше.

Слід зазначити, що деякі органи нашої преси не враховують, на жаль, цієї особливості.

Можливо і ймовірно, що в районах без суцільної колективізації певна частина глитаїні, чекаючи на розкуркування, "самоліквідуватиметься" "розмантачивши" майно і засоби виробництва. Проти цього, звісно, треба боротися. Та це зовсім не значить, що ми повинні допустити розкуркування не як частину справи колективізації, а як самостійну справу, що її провадять до і без колективі-

зації. Допустити це, значило б відмінити політику усуцільнення в колгоспах конфіскованого глитаївського майна поділікою поділу цього майна для особистого збагачення окремих селян. Така підміна була б кроком назад, а не вперед. Проти "розмантачування" глитаївського майна є тільки один засіб — посилити роботу в справі колективізації в районах без суцільної колективізації.

На шесте запитання.

Ті засоби й умови, що ви їх передлічили, можуть значно зменшити строки "перепочинку". Але вони, безумовно, повинні посилити і помножити засоби нашої оборони. Дуже багато чого залежить тут від міжнародного становища, від зростання суперечностей в боротьбі міжнародного капіталізму, від дальшого розгортання міжнародної економічної кризи, але — це інше питання.

На сьоме запитання.

Не можна проводити перекладу меж між "революційним піднесенням" і "безпосередню революційною ситуацією". Не можна говорити: до цієї межі ми маємо революційне піднесення, а за межею — пліжок у безпосередню революційну ситуацію". Так можуть ставити питання тільки схоластики. Перше, звичайно, "непомітно" переходить у друге. Завдання полягає в тому, щоб тепер же готувати пролетаріат до рішучих революційних боїв, не чекаючи моменту "коли настане" так звана безпосередня революційна ситуація.

На восьме запитання.

Бажання цілих цехів і навіть заводів вступити до партії — є ознака величезного революційного піднесення мільйонних мас робітничої класи, ознака громогласного ухвалення цієї політики широкими масами робітничої класи. Проте, це зовсім не значить, що ми повинні прийняти до партії всіх, хто бажає вступити до неї.

В цехах і на заводах є всякі люди аж до шкідників. Отже, партія повинна зберегти в силі випробувану методу індивідуального підходу до кожного, хто бажає вступити до партії і індивідуального прийому до партії. Нам потрібна не тільки кількість, а й якість.

На дев'яте запитання.

Само собою зрозуміло, що зростання партійних лав у колгоспах йтиме більш як менш швидким темпом. Багато, щоб усі найзагартваніші в боротьбі з глитаїною елементи колгоспного руху, особливо з наймитів і бідноти, знайшли пристосування своїх сил в лавах партії. При цьому, зрозуміло, що індивідуальний підхід і індивідуальний прийом до партії треба застосувати тут з особливою впертістю.

На десяте запитання.

Міні здається, що в суперечках між економістами є багато схоластичного і надуманого. Коли відкинути геть лущина суперечок, то основні помилки сторін, що сперечаються є такі:

а) жадна з сторін не зуміла застосувати як слід методу боротьби на два фронти: як проти "рубнізму", так і проти "механізму".

б) Обидві сторони відхилилися від основних питань радянської економіки і світового імперіалізму в галузь талму-дизованих абстракцій, змарнувавши таким чином, два роки роботи на абстрактні теми, звісно, на догоду й вигоду наших ворогів.

З комуністичним привітом, П. Сталін.